

Jacques de Monteynon: SPRÁVNÝ ŠLECHTIC

Správný šlechtic nese následky svých špatných činů.

Červen 1862

Můj otec byl pro mě celoživotním vzorem. Ve svém mládí se rozhodl pro vojenskou kariéru a jelikož byl poměrně úspěšným stratémem, a navíc i byl i držitelem vysokého šlechtického titulu, brzy se mu podařilo dosáhnout vysoké hodnosti ve vojsku, ale i u císařského dvora. Co se týče jeho osobního života, nedá se říct, že by byl příliš spokojen. Manželka mu byla vybrána rodinou, což mě jednou zcela jistě čeká také, a proto není divu, že se spíše věnoval svým milenkám než mé matce. Navíc téměř celý život marně čekal na syna a po pravdě řečeno po šesté dceři už ztrácel pomalu naději. Mé narození pro něho proto bylo velkou satisfakcí, což už velmi narušený vztah mých rodičů zachránit nedokázalo.

Se svou matkou jsem svůj čas téměř netrávil, od raného dětství jsem byl obklopen svými vychovateli a učiteli. Nutno podotknout, že mé dětství bylo šťastné. Chtěl jsem být jako on, miloval jsem vše vojenské a pro jeho pochvalu jsem byl ochoten překonat téměř cokoli. Učení mě bavilo a dalo by se říci, že jsem byl i výborný student. Jako divoké dítě jsem se samozřejmě dopouštěl i různých větších či menších prohřešků. Můj dědeček byl na mého otce velmi přísný a často ho trestal, můj otec byl rovněž přísný a na rozdíl od jiných otců, jak jsem se později dozvěděl od mých kamarádů, mě nikdy nebil. Jistě, rákoskou mě občas strašil a také jsem čas od času schytl nějaký ten pohlavek, ale výprask jsem nikdy nedostal. A to i na rozdíl od mých sester, kde to bylo spíš neobvyklé, neboť vůbec nedbal na dobré mravy a na to, že výchova dcer je záležitostí matek. Můj otec mě trestal spíše zákazy či jinými rafinovanějšími způsoby, navýšil mi hodiny náboženství, které jsem neměl rád, nutil mě jíst celý měsíc pouze jídla, která se mi protivila, aby mě prý zocelil. Nejhorší bylo, když jsem za trest musel posluhovat svým sestřím, hodiny mi promlouval do duše, kdy jsem ho pomalu na kolenou prosil, aby mi odpustil či mi zatrhl veškerý volný čas, zrovna když byla venku počasí jako dělané na projížďky na koni.

Svůj první výprask jsem proto zažil, až mnohem později, a to v necelých patnácti letech. Tehdy se můj otec rozhodl mě poslat na akademii pro kadety. Hrozně jsem se tam těšil, byla to internátní škola, což mi umožňovalo se dostat mimo matčin dohled a mohl jsem trávit více času se svými přáteli. Režim tam byl mnohem přísnější, než na který jsem byl zvyklý z domova. Nejvyšší prioritou byla především kázeň a absolutní poslušnost. Od rána, co jsem otevřel oči, do té doby co jsem šel spát, byl můj den přesně naplánován. Nebylo místo na chyby. Strava byla prostá, ráno byla mše, do čtyř bylo vyučování, poté různá tělesná cvičení, po večeři samostudium a občasná zábava. Trochu volnější režim byl pouze v neděli, ale člověk si zvykne na všechno a já tam byl kupodivu velmi šťastný.

Tělesné i jiné tresty byly velmi časté, což učitelé odůvodňovali tím, že tu zastupují naše otce či poručníky a jelikož jsou jim odpovědní za naši mravnost a studium, musí být o to obezřetnější. V každé třídě před katedrou stávala dřevěná koza podobná té, na kterou jsme odkládali ve stájích sedla. Za jakoukoli sebemenší drzost, projev neúcty či hrubou neznalost probírané látky byl viník donucen se před kozu přehnout a vyfasoval pak od učitele od pěti do deseti ran dlouhou ratanovou rákoskou. To se pak opakovalo každou hodinu, obvykle dvakrát až třikrát, což nebylo nijak zlé, když v každé třídě nás bylo okolo třiceti.

Já se učím dobře, takže za celý rok, jsem byl takto trestán pouze asi pětkrát nebo sedmkrát, a to osmi ranami. Přes silné kalhoty od vojenské uniformy to navíc nebylo nijak hrozné, spíš to bylo hrozně ponižující, neboť jsem si mezi spolužáky zakládal na jisté pozici. Vychovatelé trestali spíše nefyzicky, popřípadě nějakou fackou, pohlavkem či nás třískali jezdeckými bičíky přes prsty. Jistí moji spolužáci měli kolikrát prsty a dlaně celé dny tak napuchlé, že jen stěží udrželi pero v ruce. To bych mohl také potvrdit, ale o tom příště. Já jsem spíš nenáviděl nucené služby v kuchyni při úklidu navíc, a tak jsem kolikrát rozšvihané dlaně za trochu pohodlí obětoval. Otcí jsem mohl posílat víceméně samá pochvalná psaní, takže jsem se těšil domů na vakace, neboť mi slíbil, že mi dovolí návštěvu a pobyt v hlavním městě a konečně představí svým přátelům jako svého jediného a milovaného syna, dědice.

Jako každého kluka mě však lákala představa prožít něco zakázaného, cítit to vzrušení z toho dělat něco zakázaného a radovat se, když mě neodhalí. Zkusil jsem to víceméně zatím pouze jednou, a to, když jsem si vypůjčil jeden z otcových drahých doutníků. Upřímně mě kouření nijak nezaujalo a nechápu, co na tom otec má. Následky za tu „krádež“ pak pro mě byly víc než mrzuté. Během posledního měsíce jsem se seznámil se skupinou chlapců, jejichž studijní výsledky nebyly nijak skvělé, ale o to více vynikali v podnikání dobrodružných věcí. Několikrát jsme se potajmu vyplížili po večerce z pokojů a z okna po improvizovaném laně vyrobeném ze starých hadrů jsme sešplhali do zahrady. Pak už to bylo jednoduché, podél zdi jsme se dostali ke školní zahradní zdi, která byla porostlá břečtanem. Škola stála na kopci a hned kousek pod kopcem stávala těžko říci hospoda, spíše taková knajpa. Peněz jsme měli od svých otců dost a hrát v kostky a ještě svoje úspory navýšit bylo tak lákavé. Navíc potom, co jsem ochutnal víno, jsem byl ztracen, pivo se mi hnusilo, přišlo mi takové moc „plebejské“. Celkem mě mrzelo, že jsem víno neochutnal dříve, ale sáhnout otcí do zásob jeho archivního portského bych si ani za nic nedovolil. Tato výprava nám prošla jednou, podruhé a jak se tak říká, s jídlem roste chuť. Postupně jsme přestali být tak obezřetní, a to byla chyba. Pokud bychom tu hospodu navštívili jednou, možná dvakrát, zřejmě by se nic nestalo. Zhruba po třetí návštěvě však zřejmě jeden z vychovatelů pojal podezření. Když jsme se nad ránem obveseleni vínem, pouze já a jeden z mých kumpánů, neboť třetí dostal chřipku a musel na marodku, vraceli domů, nenašli jsme pod oknem náš spuštěný provaz. Než jsme stihli cokoli udělat, uslyšel jsem za sebou významně pronesené:

- *Ale kampak, ctění pánové?*

V tu chvíli mě jeden z vychovatelů chytil za ruku a celkem bolestivě mi ji zkroutil za záda a druhou rukou mě pevně chytil za rameno. Když mě vedli zpátky na pokoj, poznamenal, že si to se mnou zítra vyřídí samotný prefekt, ředitel školy. Krve by se mně v tu chvíli nikdo nedořezal. Bylo mi jasné, že mému kamarádovi reálně hrozí vyloučení, nebyl nijak dobrý student a navíc to byl obyčejný syn bohatého obchodníka. Celou noc jsem oka nezahmouřil.

Pomalou kráčíím dlouhou studenou chodbou vedoucí k prefektuře. Nejde se mi lehce. Aniž bych si to přiznal, cítím, jak se mi podlamují nohy a celým mým tělem prostupuje chlad. Nebudu lhát, mám

strach. Celou cestu do pokojů jdeme mlčky. Je krátce po páté hodině, je před budíčkem. Je slyšet pouze tlukot mého srdce, které bije jako o závod a dusot vojenských bot. Mých a vychovatele. Jde za mnou a každou chvíli mě dlabne pod žebřem. Nevnímám to. Kéž bych tam nikdy nedošel. Jsme před dveřmi. Vstupujeme do předpokoje.

- *Zde počkejte.* – řekne suše vychovatel a zmizí v kanceláři.

Na útěk nemám ani pomyslení. Po pravdě nemám pomyslení na nic. Nohy mi dřevění. Poté vychovatel odešel si ještě lehnout, čekám ještě dlouho. Je to součást trestu. Promyšlená hra, jak docílit toho, aby mi bylo ještě hůř. Mohu čekat možná deset minut. Je to celá věčnost. Všechno, co dělají, směřuje k tomu mě potupit a posílit účinek trestu. Funguje to vskutku dokonale. Moje nervozita stoupá. V tu chvíli proklínám sám sebe a všechno, co jsem vyvedl. Už teď můžu slíbit, že na podobné věci mě přešla veškerá chuť. A to nejhorší ještě přijde. Slyším zazvonit zvonek. Je pokyn, že mám vejít. Stojím před perfektem. Sedí v křesle v pravé ruce dýmku. V klidu kouří a můj obličej bledne víc a víc. Mlčí. Listuje mojí složkou se záznamy o mém studiu, pochvalách i prohrěšcích. Za celou dobu na mě zatím nepohlédl. Bleskem mi probleskne zlá myšlenka, když vidím, jak se ušklíbl. On zná mého otce. Je to jeden z těch mužů, které otec zve na hony. Jsem ztracen.

- *Máte k tomu, co říct, Lambergu?*

Promluví konečně prefekt. Každé jeho slovo je jako políček.

- *Ne, pane.*

Nemá cenu zapírat. Vše je víc, než jasné. Snažím se tvářit a odpovídat co možná nejpokorněji. Myslím, že to nezabírá. V prefektově hlasu je slyšet zlost. Ve tváři je však stoicky klidný. Může být vzorem dokonalého sebeovládání. Do toho mám bohužel dost daleko.

- *Uvědomujete si, doufám, jak nevhodně a nedůstojně jste se zachoval?*

- *Ano, pane. Omlouvám se...*

Co jsem to jen řekl. Prefekt konečně zvedl hlavu. Probodává mě pohledem. Proč jsem jen nemlčel? Měl jsem uznat svou chybu. Měl jsem uznat svou chybu a pak důstojně nést následky, trest. Neměl jsem se omlouvat. Je to nearistokratické. Šlechtic se nikdy neomlouvá. Kdybych byl plebej, měl bych se omluvit dle pravidel. Teď mě ještě potrestá za projevenou slabost. Jediný, komu jsem vázán poslušností, a tím pádem mám povinnost se omluvit, je buď otec, nebo matka. Teď není čas na omluvy. Teď mám čekat na trest. Prefekt se tváří jako by četl veškeré mé myšlenky.

Teď to bude ještě horší. Vytáhl ze složky list na záznam trestů.

- *Nepochybuju o tom, že velmi dobře znáte školní řád. Začnete tedy od největších přestupků k těm méně závažným.*

Jistě, že znám školní řád. Byla to první věc, kterou jsme se museli naučit při nástupu nazpaměť a museli jej umět, kdykoli bez chyby odříkat. Tenkrát jsem to trochu podcenil. A věřte, bolelo to.

- *Koukám, že jste vybral hned jeden z prvních bodů řádu. Netušil jsem, že máte tak špatnou paměť. Nebojte se, já vám ji dneska osvěžím. Píšu si tedy Nepovolené opuštění areálu školy. Těžká volba*

nápravného prostředku, co myslíte? Vzhledem k vašim dosavadním mírným prohřeškům a velmi dobrým studijním výsledkům Vám sem nenapišu podmíněčné vyloučení, ale jenom třídní arest.

Jenom třídní arest? Arest? Jistě je to lepší než podmíněčné vyloučení, ale přesto. Po zádech mi přeběhne chladný mráz. Ne, nesmím se třást. Jen klid. Klid. To zvládnou. To vydržím. Jen odvalu. Třídní arest je nejdelší možný arest. Tři dny budu muset strávit v temném vlhkém sklepě. Ve tmě. Ve smradu a špíně. O chlebu a vodě. A spát na hromádce slámy. Celé tři dny. A navíc zameškám učivo, takže přijdu i o veškeré osobní volno a budu rád.

- *Pane Lambergu, souhlasíte s výší trestu a přijímáte tento trest?*
- *Ano, pane.*

Nemá cenu říkat něco jiného. Jinou odpověď prefekt ani neočekává. Než stihl odpovědět, udělal ke sloupci trestů příslušnou parafu a připojil razítko. Celou dobu je naprosto klidný. Já ani trochu. Když promluví, dá vždy důraz na mé jméno a na slovo trest. Snažím se odpovídat hlasem klidným a pevným. Téměř už ani nevnímám, co říká. Děším se toho, co přijde.

- *Co tu máme dál? Ach ano, Věnování se zakázaným a nemravným aktivitám, ve vašem případě alkohol a hazard, nemýlím-li se? Jsem si jistě, že ne. Myslím, že by nespravedlivé tyto dvě záležitosti oddělovat, v tom mi jistě dáte za pravdu. Takže to máme dva prohřešky. A jelikož nejvyšší možný počet ran, který možno udělat na jeden prohřešek třicet ran. Uděluji Vám trest po 25 ranách, ovšem a to zdůrazňuji, si je budete muset vynásobit dvakrát.*

Padesát ran! To číslo se mi zdá šíleně vysoké. Jak to jen vydržím? Nikdy mě nikdo nebil, nikdy mě nikdo takto nepotrestal. Padesát ran! Díky bohu, že jsem šlechtic. Když si vzpomenu na historky, jak vypadá dril obyčejných vojáků. Prý je bičují na holá záda tak hrozně, že si prý nesou jizvy po celý zbytek života. Ne, na to nesmím myslet. Udělal jsem chybu. Svůj trest ponesu jako šlechtic.

- *Dobrá. Pane Lambergu, souhlasíte tedy s výší trestu a přijímáte tento trest?*
- *Ano, pane.*
- *Avšak, málem bych zapomněl na to, že jste se dopustil ještě jedné chyby, milý Lambergu. Ano, a to dokonce zde přede mnou. Projevil jste slabost. Školní řád mi nedovoluje vás potrestat během jednoho dne za více než tři prohřešky, pravda. Avšak ...*

Vstal od stolu a přistoupil ke mně a pohlédl mi do očí. Byly chladně modré. Stálo mě dost sil pohled opětovat. Teď nemohu klopat oči, ani ucouvnout zpět.

- *... avšak, vy i já moc dobře víme, že není v mém ani ve vašem zájmu, abych tuto věc opomenul. Ale abyste věděl, že jsem milosrdný, tak Vám odpouštím. Vašeho otce si velmi vážím a nechci ho zarmoutit, proto vaši slabost a vaše chování zde, nezmíním do zápisu. To ale neznamená, že vaše chování schvaluji a proto, ke slíbeným padesáti ranám přidám navíc ještě deset ran a dovrším tím Vaši dnešní nápravu.*

Nemohu říct, že by mi bylo nějak lépe. Pociťuji ale velkou úlevu, když jsem slyšel, že alespoň jednu jedinou věc se otec nedozví. Padesát nebo šedesát ran. To už vyjde na stejno. Budu si muset ten kalich hořkosti vypít až do samého dna. Zasloužím si trest, vím to. Mohu si za to sám.

- *Ano, pane.*

- *Nuže, abyste si to dobře vryl do paměti! Váš opasek!*

S čistým svědomím bych ho mohl na místě ubezpečit, že jsem si jist, že na dnešní den do smrti nezapomenu. A to se vlastně stále nic nestalo. Prefektův hlas byl nyní nevýslovně břitký. Byl to rozkaz. Nechápal jsem zprvu, kam tím míří, očekával bych spíš onu pověstnou tlustou rákosku. Snažím se ovládat, ale cítím, jak se mi chvějí ruce. Co nejrychleji se snažím řemen uvolnit a předávám ho prefektovi.

- *Musím velmi rád uznat, že jste dnes, alespoň řádně upraven a věnujete řádnou péči o svou uniformu.*

Ještě, aby ne. Za celou dobu, co jsem se ve škole, jsem nikdy tak pečlivěji neoblékl jako dnes. Jindy to až tak slavné nebylo. Tváře mi hoří snad ještě teď. Hloupá povinnost, jen ráno vstanete a už přiletí rána zleva, zprava, za nedopnutý knoflík. Prefekt si prohlíží můj řemen, mne ho v ruce, předvádí se s ním před mými očima a potom ukládá přezku do dlaně. Kyne mi k druhé straně pokoje. Přistupuji ke k vysokému úzkému stolu. Obvykle na něm leží ubrus a stojí váza s květinou. Ted je prázdný. I bez ubrusu. Jen suše polknu. O mém osudu bylo zřejmě rozhodnuto již dávno.

Jen suše polknu. Teprve teď mi to dochází. Bude mě bít mým vlastním opaskem. Jak kruté! Jak ďábelsky podlé! Copak už nejsem dost potrestán? Už dříve mě napadlo, k čemu ten opasek vlastně musíme na uniformách nosit. Nemá žádný zvláštní účel. Jen je to nepohodlné a často na něj zapomínáme. Matka by možná řekla, že to je estetické. Mně to nepřijde. Obzvláště ne teď. Vlastním opaskem? To je jako kdyby vás sok probodl vlastním kordem, nebo vás nepřítel zastřelil vlastní puškou, nebo ...

- *Připravte se k výkonu trestu. Neste ho se ctí. Zaujměte pozici!*

Rozkaz jde ke mně jakoby z dálky. Bez rozmyšlení uposlechnu. Předkloním se. Rukama se opřu o stůl. Rozkročit se. Nesmí být na mě znát, že se vnitru zalýkám strachem, vztekem a ponížením zároveň. Skláním hlavu. Zavírám oči. Slyším prefektovi kroky za sebou. Vržou pod ním parkety. Srdce mi tluče, div mi nevyskočí z kalhot. Čekám, až začne. Dává si na čas. Jednou nebo možná i dvakrát švihne řemenem naprázdno do vzduchu. Ostrý hvizd protne to nepříjemné ticho. Nepatrně sebou škubnu. Musím se ovládnout. Zase na ta jejich hra. Jen klid. Jen klid a rozvahu.

- *Je mi líto, Lambergu. Obávám se však, že vaše kalhoty jsou příliš silné. Při vaší inteligenci mi jistě rozumíte. Mám pravdu, pane Lambergu?*

- *Ano, pane.*

Moje tváře mi chvílemi blednou a pak mi jsem zase rudý studem, až za ušima. Vstávám a uvolňuji knoflíky. Kalhoty mi pomalu klesají ke kolenům a kotníkům. Ted jsem zaražen. Zbývají pouze slabé těsné trenýrky, které toho zakrývají méně než bych teď potřeboval. Před ranami opasky mě neochrání ani trochu. Snad jen mi zachovají poslední špetku důstojnosti. Teda pokud mi teda ještě nějaká zbývá. Už teď se stydím. Chvěju se po celém těle. Je mi zima. Teda alespoň doufám, že je to zimou. Prefekt se sarkasticky usmál. Přistoupil ke mně a rádoby přátelsky mi položil ruku na rameno.

- *Ale no tak, milý příteli. My jsme přece šlechtici. Nejsme zvířata.*

Usmál se na mě. To bylo snad ještě horší, než když na mě chrlil rozkazy. Bože, mně je zle. Následně mě prudce chytí za ruku a donutí mě se vrátit zpět do „ pozice“. Jeho to hlas zní opět přísně.

- *Ted' nezdržujte! Nemám na Vás celý den. Držte se v pozici!*
- *Ano, pane.*
- *Mám dnes dobrou náladu, tak Vás upozorňuji, abyste nezapomněl počítat. Rozumíte?*
- *Ano, pane.*
- *Dobrá. Začněme!*

Zhluboka se nadechnu. Očekávám ránu. Stále nic. Stále nic. Au! První rána přichází nečekaně. Netušil jsem, že by rána řemen mohla tolik bolet. Zřejmě prefektova léta praxe. Ted' ani nevím, co je horší rákoska nebo řemen? Rákoska štípe, tohle popsat nedokážu. Opasek od uniformy má po stranách kovové nýtky. Pálí to, štípe to. Já nevím. Jak to mám vydržet?

- *Jedna, pane.*

Vyrazím se sebe číslo, ani nevím jak. Snažím se myslet na něco hezkého. Nepomáhá to. Nic hezkého mě nenapadá. V hlavě mám jenom řemen, prefekta, otce ... Krčím čelo. Oči mám zavřené vší silou. S každou ránou se mi zdá, že prefekt bije silněji a silněji. Nebo se mi to jen zdá?

- *Dva, pane.*
- *Tři.*
- *Čtyři, pane.*

Stále odpovídám tiše a v rámci možností i klidně. Už jenom padesát pět. Jenom? Jenom? Dýchej, Maxmiliáne, dýchej.

- *Deset, pane.*
- *Jedenáct, pane.*

Zarývám prsty do stolku. Čtrnáctá a patnáctá rána přichází rychle za sebou. Vyjeknu leknutím.

- *Patnáct, pane!*

Neměl jsem vykřiknout! Další rány přicházejí s ještě větší razancí. Copak už to jde? Po dvacáté ráně přechází prefekt na druhou stranu. Rány nyní přicházejí z levé strany. Svaly mám napnuté k prasknutí. Hlava mi již klesla úplně. Po čele mi vyrašil studený pot. Tváře mám rudé. Třesu se. Ale naštěstí stále dokážu počítat rány bez jediného výkřiku. S očí se mi derou slzy. Hned je polykám.

- *Třicet, pane.*
- *Výborně, milý Lambergu. Alkohol bychom tedy měli vyřízený. Budete si to pamatovat? A slíbíte mi, že už se to nebude opakovat?*
- *Ano, pane.*
- *To rád slyším. Věřte mi, to co nyní činím. Činím opravdu velmi nerad.*

Tomu teda nevěřím. Zalykám se bolestí a vztekem. A lítostí nad sebou samým. Přejde mi, že mám u zadku hořící koudel. Kůže je horká a napnutá k prasknutí. Ještě tak dvě rány a slabá bílá látka se zbarví do ruda. Nemýlím se. Ale oceňuji těch pár vteřin přestávky, které mi prefekt poskytl, abych nabral sil. Další rány přichází stejně nečekaně jako ty předchozí.

- *Osm a třicet ... devět a třicet, pane.*

- *Čtyřicet, pane.*
- *Jedna a čtyřicet, pane!*
- *Dva a čtyřicet, pane!!*

Zdá se mi, že se mi plíce roztrhnou. Lapám po dechu. Sípu. Cítím, jak se prohýbám v zádech, ale před ranami neuhýbám. Nesmím. Nemohu. Po čtyřicáté ráně se o mě pokoušejí mdloby. Nejraději bych se rozbřečel jako malý kluk. To nedopustím. Ale křik už ovládnout nedokážu. Při každé započítané ráně už bez zakrývání vykřiknu. Pár ran mě proto zasáhne i pod zadek na holá stehna. Bože, pomoz mi! Umírám.

- *Padesát, pane!*

Nemůže ho už bolet ruka? Asi ne, posledních deset ran přijde s tak nečekanou silou, že mám, zešílím bolestí!

- *Pět .. a .. pade.. sát..pane !!!*

Není snad už místo, kam by opasek nedopadl. Křičím bolestí, z očí se mi řinou potoky slz, koušu se v zoufalství rtu tak silně, že ho brzy prokousnu. Na jazyku cítím kovovou pachut'. Proklínám prefekta, proklínám sebe! Konečně přichází vytoužená poslední rána.

- *Šedesát, pane!!!*

Pokojem se opět rozhostí dusivé ticho. Ozývá se jím jen můj chrčivý přerývaný dech. Nejraději bych se zhroutil na zem a schoulil se do klubíčka. Nemám odvalu se ani pohnout. Bolest postupně prostupuje celý můj tělem a rozléhá se dodatečně víc. Vidím, jak pokládá vedle mě můj opasek, tak abych na něj viděl. Jak symbolické! Jen při pohledu na něj se mi dělá špatně od žaludku. A nějakou dobu mi to zřejmě i vydrží, když ho budu muset neustále nosit. Chytré! Nikdy by mě nenapadlo, že to ti učitelé a vychovatelé mají promyšlené do těch nejmenších detailů. Prefekt mi mlčky přisune opasek blíž přímo pod nos. Při pohledu na nástroj, který mi způsobil tolik bolesti, se bolest násobí. Opasek je vyroben z tlusté pevné, ale poddajné kůže. Je široký asi pět centimetrů, po stranách je okován nýty a oka na něm jsou až nepřiměřeně velká. Tohle určitě není estetický doplněk uniformy.

- *Bylo to dostatečné ponaučení, pane Lambergu? Abychom neměli, alespoň na nějaký čas, to potěšení se zde setkávat?*
- *Ano, pane.*
- *Teď se upravte!*

Jeho slova jsou pronesena s největším s tou největší vážností a lhostejností zároveň, která je až zarážející. Stále setrvávám v předklonu. Nemám sílu se zvednout. Prefekt se vzdálil a opět usedá ke stolu. Slyším za zády šustot papírů a ucítím opět závan tabákového dýmu. V tu chvíli jsem mu byl vděčný, že mě tak nechal o samotě a neuvidí mě, tak poníženého a zdeptaného. S velkým přemáháním jsem se narovnal. Můj dech už se pomalu zklidňoval, bolest nepřestávala. Hlavou mi problesklo, že jsem teď možná i rád za ten arest. Předpokládám, že si pořádně nesednu minimálně týden. Při představě nastoupit teď rovnou na vyučování a strávit další osm hodin sezením v lavici, se mi zatmělo před očima. Teď se ještě sehnout pro kalhoty. Poslední nejtěžší úkol ohnout se pro spadlé kalhoty. Se zasténáním a velkým sebezapřením se mi to podařilo.

Pomalou jsem se odšoupal za připravenou plentu. Na toaletním stolku byl připraven ručník, kapesník, umyvadlo s chladnou vodou. Hořce jsem polkl, naprostá vojenská připravenost, napadlo mě. S druhé strany stálo velké zrcadlo. S lítostí jsem pohlédl na svůj obraz. Ve tváři jsem byl ztrhaný, hnědé vlasy se mi lepily do obličeje na tváře lepkavé od slz. Již se mi podařilo se téměř uklidnit. Dotkl jsem se opatrně bolavého a opuchlé zadu. I přes spodky byli jasné zřetelné rozseklé kusy kůže a krůpěje krve. Hnán zvědavostí jsem pomalu stáhl i spodky a viděl dokonalé dílo zkázy v celé své „kráse“. Bolestí se mi zkřivil obličej. Zadek byl po stranách temně rudý, jinak hrál všemi barvami od zelené, modré až po tmavě fialovou. Neodvážil jsem se, si otřít si zakrvácené a rozdrásané místa zadku vodou.

Raději jsem se co nejrychleji znovu oblékl. Otřel opasek a připevnil ho zpět na svoje místo. Kapesníkem jsem si otřel slzy a nenápadně se vysmrkal. Nalil jsem do umyvadla vodu a opláchl si rozpálené tváře. Bylo to příjemné. Pocítil jsem náhle velkou úlevu. Už mám po trestu. Strach i pocit ponížení ze mě pomalu opadal. Několikrát jsem se zhluboka nadechl. Jen klid! Už je po všem. Svůj trest jsem si odpykal. Poučil jsem se. Překvapilo mě, že jsem k prefektovi necítil nenávist. Částečně jsem mu byl i vděčný. Jedním rozhodnutím mě mohl vyloučit ze školy. Co je oproti tomu nějaký výprask? Ještě několikrát jsem si opláchl obličej ve vodě, opláchl si ruce a usušil se přiloženým ručníkem. Naposledy jsem se ještě pro jistotu zhlédl v zrcadle. Vše je v pořádku. Dobrá, mohu se vrátit.

Vyšel jsem zpoza plenty. Co nejdůstojněji jsem předstoupil před prefekta. Prefekt letmo pohlédl na židli, která stála naproti němu. Zatrnulo mi, že by mi mohl dát pokyn, abych se posadil. Ne, to se nestalo. Prefekt byl sice přísný a nesmlouvavý, ale nebyl rozhodně zlý a svým způsobem byl i laskavý a chápatel. Ve vztahu k němu jsem pociťoval velkou úctu a respekt hraničící až se strachem. Na druhou stranu jsem ho obdivoval a vážil si ho. Prefekt vstal a přímo se zahleděl na mě. Je to statný muž kolem padesáti, ze kterého přímo vyzařuje důstojnost. Muž na svém místě. Teď bylo na místě před ním pokorně sklopit hlavu.

- *Děkuji Vám, pane a jsem Vám vděčný za péči, kterou jste mi dnes věnoval, pane. Uvědomuji svou chybu a vynasnažím udělat vše, proto abych Vás již nikdy takto nezarmoutil, pane.*

Zvláštní. Tyto předem připravené věty z mých úst nezněly nijak strojeně. Dokonce musím uznat, že jsem je pronesl v celku upřímně. Prefekt přistoupil ke mně a poprvé za tu dobu se na mě upřímně usmál. Strach jsem již necítil. Napřáhl ke mně pravici na znamení smíru a přátelství. Já ji vděčně přijal. Jeho hlas zněl příjemně a smířlivě.

- *Bylo mi ctí, drahý pane Lambergu. Nyní jak jsem již řekl, nastoupíte trest arestu. Budete mít alespoň možnost si nechat všechno ještě jednou nechat projít v klidu hlavou.*

Odmlčel se.

- *Váš otec byl již o vašich poklescích informován. Předpokládám, že do konce týdne si zde budete moci vyzvednout odpověď. Nevěšťte hlavu, jak znám vašeho otce, pokud budete i nadále tak pilný a do příště se poučíte, velmi brzy Vám odpustí a zapomene na zklamání, které jste mu připravil. Je zde ještě něco, co byste mi chtěl sdělit?*
- *Ne, pane. Lituji svých potěšivých činů.*

- *Výborně, nyní mi odevzdejte svou hodnost kadeta a místo nich si připnete tohle. Až Vám arrest skončí, opět sem přijdete a budete opět přijat do našeho váženého společenství. Můžete odejít. V předpokoji počkáte na vychovatele.*
- *Ano, pane.*

Udělal jsem, co mi poručil. Očima jsem pohladil své dočasně ztracené frčky a připnul si na hrud' potupnou černou stuhu s nápisem arrest. Na bílé uniformě se parádně vyjímal. Poslušně jsem srazil paty k sobě a úklonem hlavy pozdravil prefekta.

- *S vaším dovolením, pane.*

Co nejrychleji jsem vešel do předpokoj. Stál tam vychovatel spolu s mým, nyní již bývalým kamarádem. Zpražil jsem ho pohledem, to on mě přivedl do neštěstí. Čert vem, že není také šlechtic! Neckermann tam stál bledý podobně jako já ještě před hodinou. Na rozdíl ode mě se však nezachoval ani za mák mužně. Popotahoval tam jako malá holka, div, že se tam nerozplakal. Cítil jsem, jak hluboce jím pohrdám. Zbabělec! Baba! A já jsem se chtěl za něj po arestu přimluvit. Ještě to tak! On není voják. Není muž!

- *Lambergu! Račte!*

Vychovatel mně položil ruku na rameno a vedl mě chodbou či spíše uličkou hanby. Připadal jsem si jako odsouzen k smrti, nebo jako starověký gladiátor, který prochází uličkou do arény vstříc rozzuřenému lvu. Po cestě jsme totiž míjeli mé spolužáky a ostatní kadeti jdoucí právě na snídani. Obzvláště ti starší se zlomyslně uškíbalí. Cítil jsem, jak mi to přejí a za zády se mi uchichtávají. Mně sice v žaludku také kručelo, ale na jídlo jsem neměl ani pomyslení. Prošli jsem na konec chodby a buď naschvál, nebo náhodou, ale spíše naschvál jsme se na chvíli zastavili u okna, ze kterého jsem prchal z internátu. Nakonec jsme se dostali až dolů ke slepení ke kobkám. Obestřel mě chlad, zápach plísně a bůh ví čeho ještě. Dvě z pěti kobek byli obsazené. Z té první právě vyváděl jiný vychovatel hochy, kterému právě arrest skončil. Soucitně na mě mrkl, aby mi dodal odvalu. Celkem mě to posílilo. Vychovatel otevřel za mohutného lomozu dveře od páté cely a strčil mě dovnitř. Neodpustil si přitom také jízlivou poznámku.

- *Připravili jsme Vám tu útulný pokojíček, Lambergu. Přeji příjemný pobyt!*

Měl jsem sto chutí odseknout nějakou do nebe volající drzost. Ale neudělal jsem to. Především stále silná a pulzující bolest mi v tom jistě zabránila. Dveře se za mnou zabouchly a mým očím trvalo poměrně dlouho, než přivykly temnému šeru, které zde panovalo. Pouze několika úzkými průduchy u stropu do mé kobky pronikalo pár slunečních paprsků. Opravdu překrásný pokojíček. Únavou jsem klesl na kolena v rohu u hromádky slámy. Najednou mi došlo úplně všechno a sám bych si sobě nafackoval. S pocitem, že jsem po dlouhé době sám a že mě zde nikdo neuslyší, se ve mně cosi zlomilo. Hlavou se mi honilo tisíce myšlenek, od školy přes vzpomínky na otce až jsem ani nevěděl, co se se mnou děje. Celá místnost se se mnou točila. Rozplácl jsem se na břiše do slámy a rozplakal jsem se jako malý kluk. Nedokázal jsem se ovládnout. Pozbyl jsem veškeré síly. Nevím, jak jsem dlouho plakal a jak se stalo, že jsem nakonec usnul. Vzpomněl jsem si přitom na jeden svůj oblíbený citát: *Čeho se na nás dopustili druzí, s tím už se nějak vyrovnáme. Horší je to s tím, čeho jsme se na sobě dopustili sami. A já se toho na sobě dopustil, až běda.*